

Čís. 10702.

Sudiště podle § 87 a) j. n.

Skutečným převzetím zboží ve smyslu § 87 a) j. n. rozumí se skutečnost vyvolaná prodátelem, kterou se sjednává kupiteli možnost, by nakládal se zbožím a o jeho jakosti se přesvědčil. Tím, že zboží mělo být posláno drahou nebo poštou, nezmocnil příjemce tyto dopravní ústavy, by přijaly zboží jeho jménem.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R I 213/31).

Žalobce zadal žalobu na sudišti podle § 87 a) j. n. K námitce místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění, neboť rekursní soud neposoudil věc po právní stránce správně, dospěv k úsudku, že jest považovati zboží za skutečně převzaté ve smyslu § 87 a) j. n., bylo-li odevzdáno dráze k dopravě. Skutečným převzetím zboží míní se zde totéž, co vyjádřeno v obchodním zákoníku (čl. 347 a 349 obch. zák.) výrazem dodání (Ablieferung), t. j. skutečnost vyvolaná prodátelem, kterou se sjednává kupiteli možnost, by nakládal se zbožím a o jeho jakosti se přesvědčil (viz Vážný, O ústrojí a příslušnosti soudů str. 187). Dodání ve smyslu článku 347 a 349 obch. zák. nastává však teprve, když se zboží dostane do skutečné moci kupitelovy, t. j. když buďto prodávatel sám vydá zboží do rukou kupitele neb osoby jím ku přijetí zboží zmocněné, nebo, bylo-li zboží svěřeno dopravčímu, když tento se zbavil faktické moci nad zbožím a kupitel aneb osoba jím ku přijetí zboží zmocněná nabyla této moci (srov. rozh. sb. n. s. čís. 1100, 2310, 2522). Tím, že zboží podle objednacích listů mělo být posláno drahou nebo poštou, nezmocnili žalovaní tyto dopravní ústavy, by přijaly zboží jejich jménem. Jest tudíž přisvědčiti právnímu názoru soudu první stolice, že přijímací list na nákladní zboží nelze považovati za listinu, již lze prokázati skutečné převzetí zboží podle § 87 a) j. n.

Čís. 10703.

Pro žalobu o odvolání výroku (§ 1330, druhý odstavec, obč. zák.) není výlučně příslušným sborový soud (§ 21 zákona o nekalé soutěži).

(Rozh. ze dne 18. dubna 1931, R I 252/31).

Soud první stolice (okresní soud v P.) uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby stavitele, domáhající se, by žalovaný sklenář byl uznán povinným, by svůj výrok, že žalobce jako podnikatel staveb

málo platí a že on následkem toho nemůže dodati prima strojové sklo, před Marií Ch-ovou a Marií Š-ovou odvolal. O d v o l a c í s o u d z a m í t l o d v o l á n í . D ů v o d y : Odvolání jest neodůvodněné, není tu uplatňovaného zmatku podle § 477 čís. 3 c. ř. s. Odvolatel jej vidí v tom, že prý jde o žalobu odstraňovací podle §§ 1 a 10 zákona o nekalé soutěži, takže tento civilní spor náleží k příslušnosti sborového soudu prvé stolice výlučně, nikoli soudu okresního, následkem čehož byl rozsudek pro zmeškání vynesena soudem, který ani výslovným dohodnutím stran nemohl se státi příslušným pro tuto rozepři (§ 477 čís. 3 c. ř. s.). Než tento názor odvolatele není správný a odporuje i žalobě, i zákonu o nekalé soutěži. Nejde tu o žalobu odstraňovací podle §§ 1 a 10 zákona o nekalé soutěži, nýbrž o žalobu podle § 1330 druhý odstavec obč. zák., což zřejmo ze skutkového děje žalobního i z prosby žalobní. Žalobce a žalovaný nejsou soutěžitelé ve smyslu § 46 zák. o nekalé soutěži, neboť ani nevyrábějí, neprodávají zboží téhož nebo podobného druhu ani neprovádějí výkony téhož nebo podobného druhu, ani nejsou podnikově činní ve stejném oboru hospodářském, jejich činnost se sice doplňuje, avšak spolu nesoutěží. Nejde tu o žalobu příslušníka stejné nebo podobné živnosti s živností žalovaného. Žalobce jako stavitel nekoná ani konati nesmí výkony živnosti sklenářské a žalovaný zase nekoná a nesmí konati výkony živnosti stavitelské. Podle § 53 (5) zák. o nekalé soutěži zůstávají v platnosti předpisy všech jiných zákonů a nařízení, které se přímo nebo nepřímo dotýkají látky upravené tímto zákonem. Zůstal tudíž zachován i předpis § 1330 obč. zák. (viz Kryštůfek: Zákon proti nekalé soutěži díl I. str. 183 a díl II. str. 46). Okolnost, že se žalobce nedomáhá náhrady škody podle prvního odstavce § 1330 obč. zák., nýbrž jen odvolání výroku podle druhého odstavce téhož §, nežádaje ani jeho uveřejnění, nemění nic na povaze žaloby, neboť žalobce žádá jen méně, než k čemu jest oprávněn. Odvolávání se odvolatele na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 9456 sb. n. s. by mělo místo jen, kdyby skutečně šlo o žalobu odstraňovací podle §§ 1 a 10 zák. proti nekalé soutěži. Tu však jde jen o žalobu podle § 1330 obč. zák., tato žaloba, an předmět sporu oceněn jest na 3.000 Kč, náleží dle § 49 j. n. k příslušnosti okresního soudu, nikoli soudu sborového podle § 21 zák. proti nekalé soutěži. Není tu tedy uplatňovaného důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y :

Příslušnost soudu jest posouditi podle údajů žaloby (§ 41 druhý odstavec j. n.). Po této stránce není pochybnosti, že žalobci šlo jen o nárok podle § 1330 obč. zák., kterýž předpis mluví o rozšiřování skutečností, ohrožujících výdělek, a opravňuje požadovati odvolání rozšiřovaných tvrzení. Odvolací soud posoudil věc správně po stránce právní a postačí v dalším poukaz na důvody napadeného usnesení.